

Gabriela
Đukanović

Više se ne bojim

■ Laguna ■

Copyright © Gabriela Đukanović, 2018.
Copyright © 2018 ovog izdanja, LAGUNA

Ilustracije anđela:

Mr Srđan Vukčević, akademski slikar

Poruke arhandela Mihaila:

Martina Tišljarić, šaptačica anđela, napredni praktičar EFT-a

Napomena autorke:

Ova priča je istinita priča, samo što nije stvarna. Nije stvarna zato što je njena stvarnost samo moja stvarnost i ničija više. Istinitost ove priče je samo moja istina, što znači da Vaša ne mora biti.

Gabriela Đukanović

Više se ne bojim

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Arhanđeo Mihailo

*„U svakome od vas krije se iskra,
krije se iskra koja je istina o onome ko ste vi.
Ništa nije skriveno u vama do mjere da to ne
možete spoznati u bilo kojem trenutku.
Ono što otvara vaše srce toj spoznaji jeste ljubav
i voljnost da živite ljubav na svim razinama
svog bića, zato dopustite kroz ljubav, sjetite se
istine – da vi jeste ljubav!“*

SADRŽAJ

Fondacija „Više se ne bojim“	11	Četrnaesto poglavlje: Srednja škola	112
Predgovor	15	Petnaesto poglavlje: Kralj tame me je dotakao drugi i posljednji put u životu.	122
Prvo poglavlje: Biblioteka ljudske i duhovne evolucije ..	25	Šesnaesto poglavlje: Moja prva ozbiljna veza.	131
Drugo poglavlje: Moj dom	29	Sedamnaesto poglavlje: Brak	139
Treće poglavlje: Upoznajte me.	34	Osamnaesto poglavlje: Razvod	150
Četvrto poglavlje: Nesporazum u vezi s ljubavlju	39	Devetnaesto poglavlje: Moj neoprostivi grijeh	159
Peto poglavlje: Tama	46	Dvadeseto poglavlje: Zbog čega me je kralj tame pratio od ranog djetinjstva.	169
Šesto poglavlje: Moj savršeni svijet	50	Dvadeset prvo poglavlje: Anđeo mi je spasio život	177
Sedmo poglavlje: Prvi put sam progovorila o svojim snovima	56	Dvadeset drugo poglavlje: Rastanak s rumunskom reprezentacijom i odlazak iz Hrvatske u Crnu Goru	191
Osmo poglavlje: Strah od smrti	63	Dvadeset treće poglavlje: Moj životni san	201
Deveto poglavlje: Kako me je Bog naučio molitvu	68	Dvadeset četvrto poglavlje: Kako sam našla put ka Bogu	206
Deseto poglavlje: Kraj komunizma i početak sportskog života	75	Dvadeset peto poglavlje: Kako sam pisala knjigu	223
Jedanaesto poglavlje: Bog mi je pokazao ko je onaj, a taj je prešao granicu sna	84	Dvadeset šesto poglavlje: Kako je sve počelo	226
Dvanaesto poglavlje: Moj prvi profesionalni ugovor	91	Recenzije	235
Trinaesto poglavlje: U novom domu zajedno s kraljem tame.	104	O autorki	253

FONDACIJA „VIŠE SE NE BOJIM“

*A*rhanđeo Mihailo i anđeo Judina su mi pomogli da napišem knjigu *Više se ne bojim*, oni su bili moji mentori.

U znak zahvalnosti Bogu, obećala sam arhanđelu Mihailu da ću svu finansijsku dobit, koju će knjiga *Više se ne bojim* donijeti, koristiti u dobrotvorne svrhe. Mihaila sam zamolila da me uputi na koji način da to ostvarim i kome da pružim ovu pomoć.

U toku pisanja konstantno sam postavljala ta pitanja Mihailu, a odgovor sam dobila tek kad sam završila pisanje knjige. Vrlo jasno mi je odgovorio da osnujem fondaciju koja nosi naziv knjige i da ona treba da služi i pomaže maloljetnim i mladim delinkventima.

Veoma sam se iznenadila njegovim neočekivanim izborom jer nijesam shvatila zašto pomagati maloljetnim i mladim delinkventima pored tolikog broja djece koja su

vrlo siromašna, djece koja nemaju roditelje ili djece koja pate od teških i neizlječivih bolesti.

Pošto mi Mihailo nikad nije ostao dužan pojašnjenje bilo koje dileme, i ovu moju novu dilemu je razjasnio:

„Knjiga *Više se ne bojim* je upravo jedna od božjih poruka koja je upućena svima nama – oslobodite se ljudskih slabosti i predrasuda... Ne bojte se pružiti ljubav i onima za koje većina vas smatra da ne zaslužuju ljubav jer Bog ne pravi podjele između svoje djece, On vas voli jednako i smatra vas istim jer između vas ne postoje razlike.

Ne bojte se pružiti ljubav i onima koje većina vas smatra nepopravljivim, lošim i koje nazivate zlim, to su samo vaše ljudske predrasude.

Gabriela, zar misliš da postoje razlike između tebe, svih vas i tzv. delinkvenata?! O... ne, ne postoje... Vjeruj mi – oni nijesu sami odgovorni za svoje loše postupke. Pošto ste svi vi sjedinjeni sa svim što postoji, na neki način ste svi vi jednako odgovorni za njih jer oni su vaš proizvod, oni su posljedica vaših pogrešnih postupaka.

Knjiga *Više se ne bojim* stvara fondaciju koja nosi ime po njoj, a da bi živjela i rasla, potrebni ste svi vi da joj budete roditelji jer kao pojedinci nikad nijeste niti ćete išta uspjati ostvariti u životu, zbog toga što vi nijeste pojedinci, to je samo iluzija – vi ste svi sjedinjeni, vi ste JEDNO!“

Fondacija „Više se ne bojim“ namijenjena je suzbijanju delinkvencije i agresije u društvu u kojem živimo i pružanju slobode našoj djeci i nama da se više ne bojimo za svoju sigurnost.

*Promijenite svoje staro poimanje stvari
i znajte da*

*Sve što dotaknemo s ljubavlju
pretvara se u ljubav!*

PREDGOVOR

Knjiga Gabriele Đukanović *Više se ne bojim* duboko je prožeta iskustvom ljubavi. Sa stanovišta autorkinog suptilnog duhovnog traganja, oslobađanje od straha je prvi korak na putu dostizanja ljubavi, putu na kome je moguće pronaći njen pravi smisao. Bez ovoga nije moguće shvatiti ljudsku ličnost i njeno uzdizanje do božanskog stanja bezuslovne ljubavi. Za Gabrielu Đukanović ličnost i ljubav nalaze se u unutrašnjem saglasju utoliko što ljubav označava duševnu promjenu, moć unutrašnje evolucije, radost svejedinstva svijeta, konačno čovjekovog prihvatanja sopstvene besmrtnosti.

Ljubav je sloboda. Zadobiti ljubav znači prolaziti različite stadijume duhovnog preobražaja na kojima se dešava suštinska promjena ljudskog bića. Svoja promišljanja Gabriela Đukanović je izložila na ubjedljiv način, ispisujući sopstvenu biografiju na stranicama knjige da bi ukazala ne samo na tokove vlastitih duševnih transformacija već više na univerzalnije poruke, važne za svakog čovjeka. Začarana do dna misterijom ljubavi, Gabriela piše nadahnuti prozni zapis u kome, pored vidljivih događaja, naročito mjesto zauzima duhovni svijet, gdje je moguće doživjeti iscjeljujuće stanje sveobuhvatne energije.

To je dokaz da književnost može biti spiritualna ukoliko se kroz medijum književnog djela uspostavlja sporazumijevanje s nevidljivim iskonom stvarnosti. Čovjek svojim tijelom pripada materijalnom svijetu, svojom umnom prirodom on je bezvremen, sposoban da probije opnu vremena i postane neraskidivi dio nepromjenljivog zakonodavstva. Dominantna ideja knjige da je Bog ljubav preduslov je svake ljubavi, mogućnost unapređenja ljudske vrste generalno, ali i izabrani put svakog čovjeka. Pri tome, božanska energija nalazi se u svemu, u svakom čovjeku, u svakoj pojavi, u svakoj riječi, misli ili događaju. Zato je svjedočanstvo o naizgled običnim događajima u Gabrielinom životu – odrastanje u Rumuniji, saga o njenoj porodici, sportska karijera, dolazak u Crnu Goru – neobična isповijest nadahnuta pitanjima u kojima se prelama smisao ljudske sudbine. Knjiga sadrži mnoštvo mudrih zapisa velike misaone snage, koji mogu poslužiti čitaocima ne samo za estetsko uživanje u njenom izvanrednom stilu i jeziku već, prije svega, kao religiozno tumačenje one putanje na kojoj se čovjek od pukog individualnog postojanja, u kome postoje strah, strepnja i očajanje, uzdiže do apsolutne ljubavi. Na neki način Gabriela Đukanović ukazuje na povišeni smisao ljudskog dostojanstva koji postaje vidljiv u djelatnoj ljubavi čovjekovoj prema sebi, ali i cijelom univerzumu, u čijem svakom segmentu postoji neuništiva i duboko oplemenjujuća sila, ključna za izgradnju čovjekovog karaktera.

Na pitanje ko je čovjek, Gabriela Đukanović odgovara da je to biće koje je u stanju da oslobađanjem od straha otvori svoj um i srce za iskustvo ljubavi. U antropološkom smislu čovjek je definisan kao biće koje se budi dubinskom

egzistencijalnom spoznajom, kao neophodnom razvojnom fazom, prema uzvišenijem načinu života. Na tom višem nivou ljudska svijest prepoznaje da je sve u svijetu povezano i da je jedina čovjekova istinska želja da iskusi jedinstvo s božanskim. Ne samo da je život vječan već je i ljudska duša stvaralačka energija koja je neuništiva. S ciljem da promijeni uobičajeni način razmišljanja, govora i ponašanja, jer je svaki ljudski čin djelo ljubavi, Gabriela Đukanović ukazuje na savršenstvo koje se može osjetiti na svakom koraku u svakidašnjem životu. Doživljaj istinskog sopstva je doživljaj ljubavi kao savršeno jedinstvo čovjeka i svijeta, čiju unutrašnju sponu, možda i jedinu, čini upravo ljubav.

U tom smislu važi: volim, dakle postojim, kao biće koje je svom snagom svoje duhovnosti, osjećanjima i mislima, u stanju da proživi ljubav koja je sama sebi svrha, ali i cilj i krajnja tačka čovjekovog duhovnog izgrađivanja. Takvo osjećanje, savršeno i neopisivo, jeste ono u kome se ništa ne traži, ne očekuje, ne zahtijeva od sebe, ali ni od drugih. Istovremeno, to je najvažnija tačka u kojoj se sabiraju svi narativni tokovi knjige *Više se ne bojim* s važnim iskustvom unutrašnjeg prosvjetljenja utemeljenog u ljepoti i slobodi, estetičkom i etičkom, da bi se ljudsko biće konačno oslobodilo svakog straha i bojazni za sopstvenu egzistenciju. Takva ljubav znači punoću bivstvovanja, cjelinu kojoj nije potrebno ništa izvan, moć da se postoji kao biće utemeljeno u najdubljem osjećanju sveumirujuće ljubavi.

Knjiga *Više se ne bojim* može se čitati i kao književni tekst, ali još više kao poziv upućen svakom čitaocu da na Gabrielinim iskustvima proširuje duhovne horizonte sopstvene svijesti, suočavajući se sa onim što je u vremenu

bezvremeno, u svijetu konačnih veličina bezmjerno. Čovjek je pozvan na jedan uzvišeni zadatak, misiju, kao privilegiju zajedništva s duhovnom osnovom koja leži u osnovi vidljivih stvari. Sama knjiga i jeste velika poruka da život nema smisla bez ljubavi, pa postizanje te unutrašnje realnosti, stanja duše, zavisi od aktivnosti koja čini da čovjek postane biće koje proživljava ljubav i živi za ljubav. Konačno, za Gabrielu Đukanović cijeli ljudski život je unutrašnji dug prema proširivanju slobode i ljubavi u konkretnom životu, kao suštinskom načinu da se čovjek otvori prema iskustvu autentičnog postojanja.

Prof. dr Sonja Tomović-Šundić, filozof i antropolog

*Od srca zahvaljujem dragom Bogu, arhanđelu Mihailu
i anđelu Judini za postojanje ove knjige.*

*Život je mnogo težak, ali može biti i vrlo lijep,
samo ako želimo da to bude. Njegova ljepota
zavisi samo od nas. Ne zaboravite, da bismo
došli do prave ljepote, moramo tražiti i
prihvatiti ljubav,
a ljubav je upravo On.*

*Ova priča je napisana:
...i za sve vas koji ste spremni da se oslobodite
predrasuda i prigrlite ljubav.*

Posvećena je mojoj djeci:

Vasilisi

Mihaeli

Radovanu

Acu junioru

i

mom voljenom suprugu Acu.

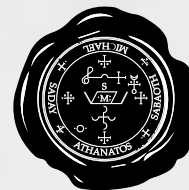
Hvala ti što si uz mene, hvala ti na svemu!

Arhanđeo Mihailo

*„Sijaš, dijete, vjeruj da je tako.
Podrži svoj sjaj povjerenjem u sebe, širi svoj
sjaj ljubavlju.*

*Svaka misao koja je ljubav – širi tvoje
postojanje, svaki osjećaj koji je ljubav –
oplemenjuje tvoje biće, svaka kreacija prožeta
ljubavlju – uljepšava ovaj svijet.*

*Rasti i dalje u ljubavi, dijete.
Ne zaboravi – ljubav si, svjetlost si, sijaj!“*

Prvo poglavlje

BIBLIOTEKA LJUDSKE I DUHOVNE EVOLUCIJE

Zar je moguće da ja trenutno pokušavam pisati knjigu ili dio svoje knjige? Zašto bi bilo teško pisati knjigu kad smo svi mi pisci? Mi pišemo knjigu svaki put kad živimo u materijalnom svijetu. Zapravo, knjiga je naš život.

Stojim ispred jedne velike biblioteke i divim se njenoj veličini i fondu knjiga koji je ispunjava. Približavam se i posmatram detaljnije te mistične knjige i primjećujem da sam autor ja. Kako je to moguće kad ja nikad nijesam napisala nijednu knjigu?!

Uzimam jednu od njih i vidim da je sadržajna, otvaram je i počinjem da je prelistavam. Na svakoj stranici koju pročitam prepoznajem sebe i zbunjuje me to. Kako je moguće da je neko pisao o meni? Shvatam da sam to ja i da je ovo biblioteka mojih prošlih života, to su knjige moje ljudske i duhovne evolucije. Svi smo mi veliki pisci i svi mi pišemo svoje knjige. Biti pisac znači živjeti ovozemaljski život.

Vraćam knjigu na isto mjesto na kojem je bila. Raspored knjiga je precizno određen. Pomislim: „Bože, koliko sam puta bila na svijetu?“ I ne dobijam nijedan odgovor zato što ga već znam. Koliko sam puta bila na zemlji, toliko sam puta pisala o sopstvenom životu.

Malo bolje zagledam prostor u kome se nalazim. Rekla bih da je po mom ukusu. U velikoj sam prostoriji s mnogo prozora kroz koje prodire sunčeva svjetlost. Police s knjigama krase tu prostoriju, koja je u obliku kruga. U sredini se nalazi veliki radni sto s jednom stolicom. Na stolu stoji samo pribor za pisanje i papir. Pretpostavljam da ja ovdje pišem svoje knjige.

Izlazim iz ovog prostora, zatvaram vrata i vidim da je na njima jedna zlatna pločica na kojoj piše moje ime. Nađoh se u velikom hodniku s mnogo vrata. Sva vrata su potpuno ista i na svima piše nečije ime. Hodnik ima dva smjera. Na oba kraja su stepenice. Krećem prema jednom kraju hodnika i vidim da stepenice vode i gore i dolje. Silazim niz stepenice i primjećujem iste hodnike, ponekog čovjeka koji ulazi u te prostorije ili izlazi iz njih. Neki silaze zajedno sa mnom niz stepenice, a neki se penju.

U jednom trenutku stepenice se završavaju. Ugledam ispred sebe veliki hol s dvokrilnim vratima. Pretpostavljam da je to izlaz. Otvaram vrata i vidim samo sunce. Okrenem se – ogromnoj zgradi nema kraja, kolika je u visini, tolika je i u širini. Pomislim: „To je Biblioteka ljudske i duhovne evolucije?!“

Tako sam počela da pišem svoju prvu, možda i jedinu knjigu svog života, ali ovoga puta dok dišem u ljudskom odijelu. Unutrašnji glas mi kaže da treba da pišem ovu

knjigu, a tema knjige trebalo bi da bude autobiografska, ali na drugačiji način.

Sada se vi vjerovatno pitate ko sam ja i što sam to važno radila u životu da biste gubili vrijeme čitajući moju autobiografiju, jer autobiografije pišu samo velikani od kojih svi mi nešto učimo i divimo se njihovoj genijalnosti.

Ja sam samo običan čovjek, nijesam ni genijalac ni važna na način na koji uglavnom mi obični ljudi gledamo svijet. Ipak, odlučila sam da poslušam svoj unutrašnji glas, da vjerujem u njega i na papir stavim dio svog života, jer **VIŠE SE NE BOJIM!**

Drugo poglavlje

MOJ DOM

*P*očinem da se vraćam kroz vrijeme. Putujem, putujem i putujem... Odjednom se moja duša zaustavlja. Kao kroz maglu gledam odozgo prema dolje i slika postaje sve jasnija i jasnija.

U jednoj prilično maloj sobi vidim zelenooku djevojčicu. Ona ima oko sedam godina. Nije sama, nego je s jednim malim dječakom koji ima četiri godine, vjerovatno joj je brat. Igraju se. U jednom trenutku čujem glas majke kako doziva tu malu djevojčicu: „Gabi, dođi! Gdje si?“

Nađoh se u istom prostoru s Gabrielom, njenim bratom i majkom. Pitam se zašto je moja majka tu i shvatam, ta mala djevojčica sam ja.

„Što radiš?“, mama me pita.

„Igram se sa Ovidijem“, odgovaram.

„Dobro“, kaže ona, „samo sam htjela da vidim što radite jer nešto ste mi previše tihi, pa pomislih da opet pravite neke gluposti.“ Uvjeravam je da je sve u redu i da se samo igramo.

„U redu, onda samo nastavite“, reče majka, „budite dobri, ja završavam ručak. Ako vam što treba, u kuhinji sam.“

Moja mama se zove Paula, tata Nikolaje a mlađi brat Ovidije. Živimo u stanu koji ima dvije spavaće sobe, dnevni boravak, kuhinju, kupatilo, tri mala hodnika koji povezuju cijeli stan i dva balkona.

Ja dijelim sobu s bratom, a mama i tata imaju svoju sobu. Naša soba je manja od mamine i tatine, ali za nas dvoje dovoljno velika. Imamo sve što nam je potrebno: kauč na rasklapanje, na kojem spavamo brat i ja, dječije ormariće i radni sto s lampom, tatin ručni rad, gdje radim domaće zadatke. Uživamo u našem malom kutku.

Za razliku od naše, mamina i tatina soba ima veliki krevet s ugradnim nahtkasnama. Ivice kreveta su obložene finom tkaninom s ružama u raznim bojama. U toj sobi imamo još kredenac, na kojem stoji televizor, i vrata sa izlazom na balkon. On je mali, prepun cvijeća. To je tatino cvijeće, on ga voli i njeguje. Kupatilo ima jednu veliku kadu s tušem, ve-ce šolju, lavabo i poluautomatsku mašinu za pranje veša.

U većem hodniku imamo malu ostavu. U njoj je tata napravio praktični garderober, koji smo brat i ja koristili, kada nam roditelji nijesu bili kod kuće, kao glavni kutak za igru. U njemu se nalazi jedna velika šipka, na kojoj je okačena odjeća na vješalicama, i četiri velike police koje je mama koristila za odlaganje posteljine. Šipka nam služi da se popenjemo do najviše police. To nam je veoma zabavno.

Kuhinja je prostrana, ima lijepi šank, trpezarijski sto sa ugaonom klupom, tapaciranom istom tkaninom kao

krevet mojih roditelja, i dvije stolice. Kod šanka su sudopera i razni ormarići. Viseći elementi krase cijelu kuhinju. Šporet je blizu šanka, u maloj ostavi s jednim prozorčićem koji služi kao prirodna ventilacija.

Dnevni boravak još uvijek nije završen, u njemu ima samo jedna velika biblioteka, koju smo prenijeli iz kuće gdje smo živjeli.

Tata je izradio najveći dio namještaja u stanu. Vrlo je talentovan i kreativan. Voli da slika u bakru i pravi razne makete brodova i skulpture od drveta.

Mi smo se nedavno odselili iz kuće gdje žive moja baka i djed. Njihova kuća se nalazi u istoj ulici kao i naš novi stan. S balkona našeg stana mogu vidjeti kuću moje bake i djeda, toliko smo blizu.

KUĆA MOJE BAKE I DJEDA

Izlazim iz zgrade i pješaćim niz ulicu prema kući moje bake i djeda. To traje svega nekoliko minuta, ali meni je uvijek trajalo duže jer, dok pješaćim, uživam u posmatranju kuća i ljudi koje srijećem. Meni je to fascinantno i nikad dosadno. Kad god idem baki, uvijek razotkrijem nove detalje na tim kućama, iako ih gledam barem dvaput dnevno.

Stižem ispred jedne lijepe zelene kapije. Provučem ručicu kroz neku malu šupljinu u kapiji i otvorim je. Bakina i djedova kuća mi djeluje ogromno, ima oblik pravougaonika. Izuzetno je duga i ne mnogo široka. Kad uđem s kapije, s moje lijeve strane je kuća duž koje se pruža uska

cvjetna bašta, široka metar ili dva. S desne strane staze, na početku je natkrivena garaža, zatim česma i mnogo veća bašta. Staza je duga otprilike koliko i kuća, a na njenom kraju nalazi se druga kapija koja vodi u dvorište u obliku kocke. U tom dvorištu kuća se nastavlja bakinom kuhinjom i kupatilom. Ovdje su i djedov atelje i šupa gdje držimo razne stvari, među kojima su i drva za ogrijev. Imamo i nekoliko kokošaka, zeca i psa zvanog Cucika. Ova bašta je sva natkrivena lozom. Ljeti je ovdje vrlo prijatno jer ima mnogo hladovine.

Kuća, podijeljena na dva dijela, ima samo jedan glavni ulaz s četiri-pet širokih stepenica na kojima se, sa strane, nalaze saksije sa cvijećem. Kad ulazim u kuću, nailazim na jedan duguljasti hodnik s mnogo prozora i jedan ukrasni stočić na kojem stoji telefon. Od ulaza lijevo, u hodniku, nalazi se stan mog tate, gdje smo živjeli do moje šeste godine, a desno su ulazna vrata stana moje bake i djeda. Tatin stan ima veliku dnevnu sobu, spavaću sobu, kuhinju i kupatilo. Bakin i djedov stan ima isti raspored, samo što su njihova kuhinja i kupatilo mnogo veći nego naši.

To bi bio kratak opis moga doma. Sigurno se pitate što je tu posebno i neobično. Na prvi pogled, ništa tu nije neobično i posebno, ali vjerujem da su ti domovi, u kojima smo se rodili i odrasli, ostavili neizbrisiv trag na našim dušama. To su naša prva sjećanja i osjećanja, s početka našeg postojanja na zemlji, to su prvi koraci u sopstvenoj duhovnoj i ljudskoj evoluciji.

Arhadeo Mihailo

„Uhvati svoj pogled, dijete.

Pogledaj sebe u svom pogledu.

Tu si ti – i Ja sam istovremeno.

Ljubav je uvijek svugdje i u ljubavi si uvijek ti!“

Treće poglavlje

UPOZNAJTE ME

Ja sam Gabriela koja je izabrala da se rodi u pravoslavnoj porodici, u malom gradu na jugu Rumunije. Kažem izabrala, zato što sam, u trenutku kada pišem ovu knjigu, sasvim ubijedena da nam dragi Bog daje slobodu izbora naših života i sudbina.

Rođena sam marta 1979. godine, u Drobeta-Turnu Severinu. U porodilištu sam zbog loših higijenskih uslova dobila dizenteriju. U to vrijeme su od nje umirala mnoga novorođenčad. Ja sam, mogu reći, imala sreće.

Poslije dvije nedjelje majka je dobila otpusnu listu na svoju odgovornost, ali meni nije bilo bolje. Na svoj potpis, ona me je odvela kući. Ukoliko bi nešto krenulo naopako, majka bi krivično odgovarala. Njena odluka je bila veoma hrabra. Smatrala je da neću uspjeti da preživim u toj bolnici i odlučila da me povede u Temišvar, gdje su uslovi bili mnogo bolji.

Prije polaska moji roditelji su odlučili da me krste. Krštena sam kod kuće zato što sam bila vrlo bolesna i nijesu

htjeli da rizikuju klasičnu proceduru krštenja u crkvi. Tati i mami je bilo veoma važno da dobijem kršteno ime, što je u našoj religiji bio jedini način da na krstu, u slučaju da ne preživim, stoji moje ime. Inače bi krst bio bez imena. Moja majka je izabrala da se zovem Gabriela po arhanđelu Gabrielu, nadajući se da me on može spasiti. I nije pogriješila.

U našoj tradiciji, imena na krštenju biraju kumovi. Meni su kumovi, takođe po tradiciji, bili tetka i tetak. Tetka i baka su se ozbiljno naljutile na moju majku što je sama birala ime za mene. Da bi ih uvažila, moja majka je dozvolila da me i tetka imenuje, tako da ja sada imam dva imena: Gabriela-Doina. Nikad me u životu mama i tata nijesu nazvali po imenu Doina. Ja to ime nosim i dan-danas, ali prema njemu ne gajim nikakav osjećaj, kao da mi ne pripada.

S nadom i vjerom u arhanđela Gabriela, majka me je povela u Temišvar. Tata je ostao kod kuće jer nije mogao odsustvovati s posla. U Temišvaru sam bila primljena na odjeljenje neonatologije i tamo sam ostala otprilike dva mjeseca. Da bih bila tu, mojoj majci je bila potrebna jaka veza jer nije dobila saglasnost iz porodilišta. Dragi Bog se i za to pobrinuo. U ovom gradu je živjela moja rođena tetka s majčine strane, koja je radila kao medicinska sestra. Zahvaljujući njoj, zajedno s majkom sam bila primljena u ovu bolnicu. Majka mi je ispričala da je bolnica u Temišvaru bila vrlo čista, a medicinsko osoblje stručno i ljubazno. Međutim, ona je i tu pretrpjela još jednu traumu. Doživjela sam anafilaktički šok usljed alergije na penicilin, tako da do kraja života ne smijem da primim ovaj lijek.

Nakon otprilike dva mjeseca majka me je vratila kući, kako bi se reklo, živu i zdravu. Nedugo zatim moji su

roditelji doživjeli vjerovatno najveći šok. Ja, još uvijek beba, najela sam se mlijeka i zaspala. U snu sam bljucala i mlijeko mi se vratilo u dušnik. Poslije nekog vremena majka me zatekla potpuno modru, bez ikakvih znakova života. Pokušala je da me oživi, ali nije uspjela i onesvijestila se. Baka mi je, misleći da sam umrla, po tradiciji zapalila svijeću. Pozvala je tatu koji je tada bio na poslu i obavijestila ga da sam umrla. I tati je na tu vijest pozlilo, pa ga je kući dovezla hitna pomoć.

Igrom slučaja, naša prva komšinica, koja je porijeklom iz Crne Gore, dotrčala je do naše kuće da vidi što se dešava jer je čula baku kako jauče. Ušla je u kuću i zatekla moju majku bez svijesti, pored mene bez života. Zgrabila me je iz kreveca i potrčala sa mnom vani. Pustila je vodu iz česme u dvorištu i, držeći me za noge naglavačke, stavila me ispod mlaza hladne vode s najjačim pritiskom. Poslije minut, možda i dva, povratila sam mlijeko što sam bila pojela i vratila se ponovo u život. Doživjela sam kliničku smrt.

Danas, kad opisujem ovu situaciju, ja sam majka četvoro lijepe i zdrave djece i razumijem što znači biti roditelj. Osjećam strah do srži kostiju i neizrecivu bol. To su ta osjećanja koja su doživjeli moji roditelji u trenucima kad su se borili za moj život, a ja sam ih u neku ruku sve vrijeme krivila, ubijedena da me nijesu razumjeli i da nijesu bili pored mene kad mi je bilo najteže u životu.

Sad znam da su, zapravo, bili sve vrijeme uz mene i više nego što ja to mogu da opišem. Bili su hrabri jer su mi dali život, bili su hrabri jer su se svim snagama borili da preživim. Što je trebalo više od toga da urade? Molili su Boga da me spasi, po svaku cijenu, i uspjeli su.

Oni su moji heroji, iako me u toku odrastanja nijesu razumjeli kako sam očekivala i željela. Sad znam da nijesu ni mogli jer oni u Boga ne gledaju kao ja danas, oni u Boga gledaju sa strahom da ih ne kazni zbog nečega što su pogriješili u životu. Tada su krivili sebe vjerujući da im se to dešava zbog sopstvenih grehova.

Nijeste vi, mili moji roditelji, krivi za to jer nas dragi Bog ni za šta ne kažnjava, iako mi mislimo suprotno. On je ljubav i uz nas je u svakom trenutku naših života, i na zemlji i na nebu. Gleda nas s ljubavlju i saosjećanjem koje mi u materijalnom svijetu ne možemo nikad osjetiti tim intenzitetom kojim ga On osjeća.

Ono što se meni desilo sama sam izabrala prije nego što sam došla na ovaj svijet. Ja sam odlučila da preživim i da se nanovo vratim na zemlju. Svi mi živimo ovdje svojom slobodnom voljom. To je naš izbor, naš veliki čin u očima božjim, da dođemo na svijet u kojem postoji toliki bol i patnja. Bog je naš kreator, naša majka i naš otac, koji nas čuva kao što mi čuvamo svoju djecu. I više od toga!

Ništa se na zemlji ne dešava slučajno niti je naša sudbina zapisana negdje. Mi svakog dana živimo i stvaramo sudbinu svojih života jer nam je Bog podario slobodnu volju.

Kad se osvrnem u prošlost i vidim svoju komšinicu Crnogorku kako mi spasava život, znam da to nije bilo slučajno jer trenutno imam „dvije majke“, moju biološku majku Rumuniju i majku Crnu Goru, koja me je usvojila. Moj suprug je Crnogorac, ja živim u Crnoj Gori a naša djeca su i jedno i drugo.

Zar je to slučajno?!